

Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi

Chương 31 : Chương 31: Sẽ hoàn hảo

Ngày chủ nhật cứ vậy mà trôi qua, quyết định của nó với chuyện tình cảm rắc rối này đã xong. Chắc chắn kết thúc sẽ có hậu cho cả ba phải không? Nó sẽ lùi bước về sau để giành chỗ cho hai người. Tình cảm ấy sẽ cùng nó sang một đất nước Nhật Bản xa xôi kia và rồi cũng sẽ bị vút bỏ vào một ngày nào đó.

...

Hai tháng sau, ngày mà nó phải suy nghĩ nhiều nhất cũng đã đến. Chỉ còn ngày này, duy nhất ngày này thôi! Tất cả phải kết thúc thật trọn vẹn. Tốt nghiệp bằng giỏi là điều kiện đủ để nó có thể sang Nhật du học.

Mí mắt nặng trĩu khó mở, cảm giác cứ như chúng dính chặt lại với nhau vậy. Nó nằm nghiêng mặt sang phải định với lấy chiếc điện thoại thì bỗng bên má như tựa lên thứ gì ẩm ướt vậy. Cũng không phải khó khăn để nhận ra đó là gì cả. Phải, là nước, nước mắt từ dòng cảm xúc của nó loang ra một phần gối. Đêm qua nó đã khóc tới gần sáng, đôi mắt vì đó mà sưng húp hết lên. Đây là đêm thứ năm liên tiếp nó như vậy kể từ khi tốt nghiệp. Mỗi lần bước xuống nhà Tử Linh đều hỏi dồn nó “ Cậu sao thế? ; “Mắt cậu sưng kìa?” ; “Thâm quầng cả lên kìa?” ; “Khóc phải không, sao vậy?”

Và mỗi lần như vậy nó đều cười trừ: “ Do tớ mất ngủ thôi!”

Hôm nay cũng chẳng phải ngoại lệ.....

Ngồi dậy khẽ vươn vai, nó gạt chăn sang một bên rồi bước tới nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Soi mình trong gương, nó thấy bản thân dạo gần đây thật tồi tệ. Cứ thức dậy là y như rằng, có ma nữ xuất hiện, đầu tóc bù xù, mặt mày nhợt nhạt. Là nó ấy, nhìn mà chẳng thấy có sức sống đâu ra.

Nhẹ bước xuống nhà, vẫn câu nói cũ nhai đi nhai lại của Tử Linh:

-Cậu...

Chưa để cô nói hết nó đã nhảy ngay vào miệng tiếp lời:

-Do tớ bị mất ngủ thôi! Cậu hỏi nhiều lắm rồi đấy!!*nhăn mày*

-Hừ, hỏi thì hỏi nhưng cậu có khác gì? Lúc nào cũng trả lời câu đấy?

Nó cười cười gãi đầu ngồi xuống ghế salon. Chán cách cư xử của nó, Tử Linh bỏ vào trong bếp tiếp tục công việc.

-Ờ, Thế Anh và Phong đâu rồi?

Tử Linh vừa bày thức ăn ra bàn vừa nói:

-À, Thế Anh còn ngủ trên ấy! Còn...anh Phong....anh ấy có hẹn với Tố Vi rồi!

Ánh mắt nó hơi tròng xuống, chỉ à lên tiếng rồi lảng sang vấn đề khác:

-Hôm nay cho tớ một lần vào bếp nhớ. Tối nay này!

Cô hơi bất ngờ trước ý định của nó nhưng vẫn trêu đùa vài ý:

-Hơ hơ, Cậu cũng biết hai từ"vào bếp" á? Tiểu thư một tập đoàn lớn như vậy cơ mà?

-Cậu...thôi nhớ dạy tớ đấy. Chuẩn bị hộ tớ luôn. Trưa nay...có lẽ tớ không về đâu.

Nói xong nó liền đẩy ghế xoay người ra phía cửa. Mặc kệ cô bạn đằng sau cứ í ới như thế nào nó vẫn không quan tâm mà mỉm cười bước đi.

Ngày hôm nay, nó muốn lưu giữ những kỉ niệm đẹp nhất về nơi đây, chỉ mình nó, riêng nó thôi, không ai khác.

Từ từ đi dạo quanh con phố, con đường nó đã cùng Phong và hai người bạn kia tới trường trong ba năm. Ừ, cả mấy năm cấp ba ấy, vậy mà có khi nào đi cạnh Phong được tự nhiên đâu? Có lúc nào anh sẵn sàng bỏ

ra chút thời gian vừa đi vừa đùa cợt với nó? Toàn là nó tự mở lời rồi kết thúc vẫn là lời của nó. Nhiều lúc, nghĩ rằng bản thân mắc chứng tự kỉ lúc nào không hay? Aha, buồn cười thật!

Cuộc sống nơi đây buồn tẻ trong mấy năm qua sao nó không cảm giác được nhỉ? Phải chăng là do có người đó bên cạnh? Không hẳn vậy, lúc trước là do nó còn đam mê với tình cảm ngu ngốc kia, còn bây giờ, khi đã nhận ra cuộc sống nơi đây thật khô khan cũng là lúc trái tim nó đã quyết tâm từ bỏ. Nhưng...liệu khi ra đi, nó có làm được không?

-Lưu Thiên Ân? Mà hôm nay trông buồn vậy kìa?

Bước chân nó dừng hẳn khi thấy vật cản đường. Ngẩng mặt lên nhìn, nội tâm nó đã thấm mệt mà còn phải đối co với loại người trước mặt đây sao?

-Tưởng ai, Hạ Lan Hồ? Hơn năm rồi nhỉ?

-Mày còn dám nhắc tới? Tại mày mà tao phải chuyển trường. Đáng ghét!!! Tao không quên đâu!!

Gần lên từng tiếng, cô ta liền vung tay tát nó. Mệt mỏi phải tránh né, mắt nó nhắm nghiền chịu đòn. Cánh tay vừa đưa lên khoảng không thì bị ai đó ngăn lại, cô ta tức giận hét lên với người trước mặt:

-Trì An, cậu tránh ra cho tôi!!

Đôi mắt nó lập tức mở to nhìn sang người con trai đang đỡ cho mình. Là cậu ấy, người con trai tốt bụng đã bị nó bỏ quên trong tiềm thức.

-Đừng gây thêm rắc rối cho cô ấy, cậu không có tư cách!!

Trì An vừa nói vừa phật tay của Lan Hồ xuống rồi kéo nó về phía mình.

-Hai người...hừ!!!

Nhìn Lan Hồ ghen lời bỏ đi, nó liền gỡ tay mình ra khỏi Trì An.

-Cảm ơn cậu.

Mỉm cười nhìn nó rồi cậu khẽ xoay người bước chân. Thấy vậy nó liền chạy theo sau cho tới lúc ngang hàng, vận tốc nó mới chậm lại hòa cùng tốc độ của cậu.

-Cậu định đi đâu?* nó xoay xoay ngón tay vẻ lúng túng*

-Không có, đi dạo thôi.

-Ừm.

Chẳng biết có phải do nó nghĩ nhiều hay không nhưng sự thật là gần đây Trì An trầm hơn hẳn. Trước kia còn chọc nó vui mà giờ cậu ấy cư xử lạ quá!

-Cậu...và Phong thế nào rồi?

Thấy rõ sắc mặt của nó đã có chút biến đổi, bước chân cũng dừng đột ngột. Trì An liền đứng trước mặt nó nói tiếp:

-Hai người hạnh phúc chứ? Ngày hôm đó.....

-Ân..?b

Nghe câu lấp lửng này xong nó thắc mắc tới tột cùng....gì mà ngày hôm đó? Hôm đó làm sao?

-Thôi bỏ đi, mình về trước.*Bỏ chạy*

-Ơ...khoan..đ..ã.. Tớ muốn nói....ta..m biê...t...

Hôm đó-ngày nó và Phong giả làm người yêu mà tới khu trung tâm giải trí cũng là lúc Trì An cùng lũ bạn đi chơi. Nhìn thấy nó cười cười nói nói cùng Phong như vậy thật khiến người ta ghen tị. Ánh mắt, tâm hồn, nụ cười của người con gái ấy hoàn toàn hướng về phía tên con trai đó. Chân thực, trong sáng và đẹp đẽ. Cảm giác như ai đó bóp nghẹt trái tim mình vậy- nỗi đau đớn vì yêu của một đứa con trai đơn phương....•~•

-----ta thích làm vật phân cách thời gian-----

Tại nhà nó:

4h chiều:

-Tử Linh, phải nhặt rau thế nào mới đúng!!!

.....

-Này, gia vị cho cái gì thế!!

.....

-trời, Thiên Ân!! Sao cậu cho nhiều nước mắm thế!!

-Aha, tớ lỡ tay thôi!!

....

-Á!!Tử linh ơi, Ân cắt trúng tay rồi!!

-Không sao chứ? Thôi cậu ra coi bếp đi!

.....

-Aaa, bỏng! Phù *thối*

-Giờ ạ, cậu ngồi im cho tớ rảnh nợ!!

-Hì, xin lỗi!!

...

-Xong rồi. Chỉ đợi đủ người hoi!!

-Ừ....nhưng...Pho...n...không, không có gì!!

.....

19:00h

-Đợi chút!Thằng Phong sắp về rồi!

Thế Anh vừa nhìn đồng hồ vừa nói. Nhưng mà.....

-Này!!!

-Á, vợ ơi!!

Tử Linh néo tai Thế Anh kéo lên, hóa ra ngoài việc ngồi im xem giờ ra còn ôm con cún nhỏ kiki vào lòng vuốt ve. Trông mà gớm!!

-Có biết tội chưa hả?

-Nó cứ nhảy lên lòng ck chứ bộ.

Thế Anh làm vẻ mặt hối lỗi nhìn cô. Tay từ từ thả kiki xuống đất rồi khoanh tay lại như học sinh cấp một vậy.

-Hừ, ngày mai chắc chắn vk sẽ cùng Ân đem con này đi bán cho coi!

Dùng ánh mắt cầu cứu về phía nó, cậu nói:

-Thiên Ân, xin cậu ngày mai đừng bán nó!

Hai chữ” ngày mai” tự dưng làm nó phải đứng hình một lúc. Ngày mai? Liệu nó có còn ở đây chẳng?

-À, ừ. Ờ? Mấy, mấy giờ rồi?

-Để tớ gọi cho anh họ. Nhắn tin rồi mà còn không chịu về nữa

Giờ này còn chưa về, chắc hai người kia....ăn tối ở ngoài rồi cũng nên.Dù sao, hôm nay không đối diện với Phong sẽ khiến nó nhẹ lòng trong bữa tối ấm đạm này.

-Thôi...kh..ô..ng cần chờ nữa.

Câu nói này làm hai cặp mắt kia chợt xoáy thẳng vào nó:

-Mới 19h30 mà. Ráng đợi đi.*Thế Anh vừa lắc đầu nói*

-VẬY...ừ..

30phút...

30phút..

30phút...

Đã 21:00h, bực mình, nó liền đập bàn đứng lên:

-Nếu không về thì phải nói ra chứ? Bắt người khác chờ thế này sao?Bữa này nếu không ai đụng thì đổ hết đi!!*Đẩy ghế ra sau, nó che đi ánh mắt đã đượm buồn bỏ về phòng*

Thế Anh và Tử Linh đồng thanh:

-Thiên Ân!!

Bất lực, Cả người tử Linh dần buông xuống ghế than vãn:

-Anh họ, ANH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY??!!

"Rầm" tiếng ghế đổ vang lên, cô giật mình quay sang nhìn Thế Anh đang ngồi co ro dưới đất.

-Gì thế?

-Tại....ta..i vk nói dễ nghe quá!!

Vừa dứt câu, Thế Anh có thể nhận thấy được cơn gió lạnh thoảng qua người mình cùng ánh mắt quỷ dữ đang dòm trừng trừng trước mặt.

-Hờ hờ, ck...ck xin lỗi!! AAAÁ.

Rồi, XONG!!

Nó đang ngồi viết tin nhắn cho từng người qua điện thoại. Nhiều lắm, nó muốn viết hết tâm tư ra đây rồi chỉ chờ tới lúc cần thiết sẽ gửi chúng đi.

Cốc...cốc

Vội vàng lau đi nước mắt, bước tới cửa:

-Ừm, ra đây, ai..?

-Hì, xin lỗi, xin lỗi khi tôi về muộn, xin lỗi khi tôi khiến cậu và mọi người phải chờ!

Là Phong, cậu đứng trước cửa gõ đầu tỏ vẻ hối lỗi sao?

Trề Lắm ha mọi người, thành thật xin lỗi ạ!!

Chap sau là chap cuối ạk, mong m.n ủng hộ..

Cảm ơn lượt theo dõi của m.n trong suốt thời gian qua *^^*

LINK Truyện:

Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khong-thay-phien-anh-xin-loi-anh-yeu-em-mat-roi-3469367.html>

LINK Chương này:

Chương 31: Sẽ hoàn hảo <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khong-thay-phien-anh-xin-loi-anh-yeu-em-mat-roi-3469367/chuong-31.html>